

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ

Ο Συνταγματικός εἰρήκε ἐπὶ τέλους τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Θεόμωρον νὰ τὸ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ κ. Ράλλης, ὡς πρόεδρος τῆς Βουλῆς, θὰ παίξῃ πραγματικὸν ρόλον Ἀλεξάνδρου καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ βάλῃ χαλινάρια στὸ θηρίον ἐκεῖνο τῆς Ἀποκαλύψεως μὲ τὰς διακοσίας τόσας κεφαλὰς, μὲ τὰς ἰσαριθμούς γλώσσας καὶ μὲ τὰ διπλάσια ρουσφετογόνα χέρια, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἑλληνικὴ Βουλὴ.

Θέλωμεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν αὐτό. Λόγος σπουδαιότητος, νὰ συγχαροῦμε τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτά του, διότι ἐξέλεξαν τὸν κ. Ράλλον πρόεδρον, ἐν γνῶσει ὅτι βιάζοντο κεχαγιά στὸ κεφάλι τους.

Καὶ τί κεχαγιά! Ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ὅσοι ἔχουν μελετήσει τὸν ἀτσάλينو χαρακτῆρα του, ὅσοι ἔχουν ἐκτιμήσῃ τὰς ἀρετὰς του, ὅσοι ἔχουν θαυμάσῃ τὸν ἱπποτισμὸν του, δὲν ἀμφισβῶνουν καθόλου ὅτι ὁ κ. Ράλλης ὅσον καὶ ἂν ἐξελέγη ἀπὸ τοὺς Κορδονικοὺς, εἶνε καὶ θὰ μένῃ πάντοτε Ρ α λ λ ῖ κ ὁ ς, μὴ θυσιάζων διὰ τὸν κ. Ράλλον, χάριν τοῦ ὁποῖου καὶ κόμμα ὑλόκληρον ἄλλοτε ἐθυσίασε.

Ἀποδείξεις τρανωτῆται ὁ εὐχαριστήριος λόγος τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε καταλαμβάνων τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἔμεινε καθόλου εὐχαριστιμὸς ὁ γι-

ραὶος Κορδονάρχης, ἀφοῦ ἦτο μία ἐπίσημος χειραφέτησις ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ κόμμα ποῦ τὸν ἀνέδειξε Πρόεδρον.

Εἶνε νευρικός ὁ κ. Ράλλης, εἶνε βίαιος. Εὐτυχῶς ὅμως ἀπὸ τὴν νευρικότητά του καὶ ἀπὸ τὴν βιαιότητά του δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον τὰ κεφάλια τῶν κ. κ. βουλευτῶν, ἀφοῦ τὸ Προεδρικὸν κουδούνι δὲν μετακινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἀνάγκη πᾶσα νὰ καταστοῦν ἀμετακίνητα καὶ τὰ μελανοδοχεῖα τοῦ Προεδρείου.

Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΣΤΗΣΗ

τὴν στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν διὰ τῆς Δημοτικῆς ἢ κυβερνήσεως, ἀφοῦ τὸ θέλει. Κανεὶς δὲν τὴν ἐμποδίζει. Ἀλλὰ γιατί τάχα νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μόνον εἰς τοὺς Δήμους καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν Νομῶν;

Ἡ κλοπὴ τοῦ χρυσοχρείου Κωνσταντάρου τὴν ἐπείσῃ ὅτι εἰς τὰς προνομιστοσύνας αὐτὰς πολὺς ἢ στρατιωτικὴ Ἀστυνομία λειτουργεῖ κανονικώτατα;

ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΟΥΜΕΝ

νὰ μὴν ἀναφέρωμεν μίαν κριτικὴν γεμάτην δροσῇ καὶ γεμάτην ὑγείαν, γεμάτην εὐκρίνειαν καὶ γεμάτην ἐξήγησιν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν ἐδιαβάσαμεν εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον τῆς «Ἀκροπόλεως» περὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἔργων τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἄρχισαν νὰ παίζωνται εἰς αὐτό.

Ὅσον καὶ ἂν πειράζῃ τὰ νεῦρα καὶ κηλιδόνη τὴν ἀφθιτον δόξαν τῶν θεατρικῶν συγγραφέων μας ἢ κριτικὴ αὐτὴ ἐλευθεροστομία, δὲν διατάζομεν νὰ τοὺς διαβεβαιώσωμεν ὅτι ἔτσι μόνον θὰ κατορθώσουν νὰ βγάλουν καὶ αὐτοὶ κἄτι τῆς προκοπῆς, ἂν ἐννοεῖται ἔχουν καὶ κἄτι μέσα τους, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις, μὲ τὴν δημοσιογραφικὴν δῆθεν κριτικὴν πράγματι ὅμως ἀηδιστάτην ρελαμοκρουσίαν, προκαλεῖ ἕως τῶρα μόνον τὸ μειδίαμα, ὅταν δὲν κατορθῶν νὰ προκαλέσῃ τὸν οἶκτον.

Ἢ κριτικὴ τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Τιμ. Σταθ. ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ὀλίγα τελεματώδη οἰκόπεδα τῆς δημοσιογραφικῆς κριτικῆς καὶ τὸ ἐπιτύχῃ. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀκόμη περισσύτερον, μὲ τὸν καιρὸν, ἀφοῦ τὰ πρῶτά της βήματα εἶναι τόσο στερὰ καὶ τόσο γενναῖα.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

μία φορά, κύριοι, καὶ ὅχι παῖξε γέλασε!

Ἦτο ἄρρωστος. Κρατοῦσε μὲ τὸ μαντήλι τοῦ σφραγισμένου τοῦ στόμα γιὰ νὰ μὴ πάρῃ ἄερα, καὶ ὅμως σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ Βουλὴ.

Μάλιστα! Ἐπῆγε γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ἀρχηγόν του, γιὰ νὰ ψηφίσῃ τὸν πρόεδρον.

Μὲ πόσας δεκάδας ρουσφετιῶν, παρακαλοῦμεν, πληρώνεται ἡ ἀποσίωσις αὐτή;

Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ τὸν εἶδε, συνεκινήθη, καὶ τοῦ ἐνευσε ἐπανειλημμένως νὰ φύγῃ ἄμέτῳ γιὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἢ παλύτιμος ὑγείας του!

Κ' ἐπειτα σοὺ λένε μερικοὶ πῶς δὲν ἔχει καὶ ἡ πολιτικὴ τὰ εἰδύλλια τῆς καὶ τὰ σονέτα τῆς!

ΓΡΗΓΟΡΑ

πολὺ γρήγορα ἐτελείωσε τὴν εἰδήσειν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μόλις εἰς μίαν συνεδριάσειν καὶ μόνον.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουν μερικοὶ ποῦ ἐπεδμήριζαν ὅτι ἡ ἀγορεύσις του θὰ διαρκέσῃ τόσας συνεδριάσεις ὅσα ἑκατομύρια ἐπρόκειτο διὰ τῶν οἰκονομῶν του νὰ δωρῇ σὺν τῷ ἔθνει. Ἡμεῖς καὶ ἑκατομύριον. Δεκατέσσαρα ἑκατομύρια=δεκα-τεσσάρων ἡμερῶν ἀγορεύσεις.

Ποιὸς θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅμως ὅτι τὰ ἑκατομύρια αὐτὰ εἶναι φανταστικά, καὶ ὅτι ἐν τῇ πράξει θὰ κατέλθουν μόνον εἰς 60 χιλ. δραχμῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνωνται καὶ αἱ οἰκονομῖαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι διὰ τῆς ἀταργήσεως τῶν ἡμεροδειατικῶν τῶν δημοσίων γραφείων ὡς καὶ ἡ ἐκ τριάκοντα δραχμῶν ἀναγραφόμενη πίστωσις διὰ τὴν συντήρησιν τῶν γάτων τῶν Ὑπουργείων; Αὐτὰ διατείνονται οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ἢ δὲ πικρὰ πείρα μᾶς ἀναγκάζει δυστυχῶς νὰ τοὺς πιστεύσωμεν!

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

ὁ κ. Δηλιγιάννης, λέγουσιν νὰ χειραφετήσῃ τὴν Δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν Πολιτικὴν καὶ ἔχει μάλιστα ἔτοιμον καὶ τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον.

Καὶ θ' ἀρχίσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τὸν κατώτερον κλάδον τῆς Δικαιοσύνης, τὰς Εἰρηνοδικεῖας. Θὰ διορισθῇ Ἐπιθεωρητὴς, καὶ αὐτὸς μόνον θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν μετέθεσιν καὶ τὴν παύσιν τῶν Εἰρηνοδικῶν. Καὶ ὁ ὑπουργὸς θὰ ἐκτελῇ καὶ τίποτε παραπάνω.

Καλὴ καὶ ἅγια ὦλ' αὐτά. Δὲν μᾶς λέτε ὅμως πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφ' ἐνός

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(3)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΣΕΤΑΦΡΑΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἔδελ. (Τὸν παρατηρεῖ ὀλίγον, ἔπειτα σηκώνεται, διαυθύνεται πρὸς αὐτὸν συγκεκινημένη, λυμβάνει τὰς χεῖρας του καὶ μὲ φωνὴν κλυπομένην ἀπὸ δάκρυα). ὦ Ἐδμόνδε!...

Ἔδμ. (Ἠττημένος). Ἐδελίνα... τί εἶνε ;... τί ἔχεις ;... ἔχεις ὁρρος, ἐμπρός, γιατί κλαῖς ;...

Ἔδελ. (Ὡς ἔνω). Ἄν ἦτο ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς πάντοτε...

Ἔδμ. (Ὡς ἐκπληκτός). Ἄλλ' ἀμφισβῶνεις ;... Μὰ γιατί ;... Πρέπει νὰ σκεπτόμεθα.

Ἔδελ. (Ὡς ἔνω). Στενάζουσα μὲ πικρίαν). Νὰ σκεπτόμεθα... Δὲν ὀμιλοῦσες περὶ σκέψεως ἄλλοτε.

Ἔδμ. (Προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὴν καθησυχάσῃ). Τὰ ἴδια πάλι. Ἀλλὰ... — παιδί μου — πρέπει λοιπὸν ἢ

ἀγάπη μας νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν σφραγίδα τοῦ πυρετοῦ... ἔχεις ἓνα εὐλογημένον κεφάλι ποῦ δὲν ἐννοεῖ τὰ πράγματα...

Ἔδελ. (Ὡς ἔνω). Ἀπεναντίας μάλιστα... Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι τὰ ἐννοῶ πολὺ καλὰ... (μὲ παράπονον παρατηροῦσα αὐτόν). Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

Ἔδμ. (Μὲ αἰχρῶσαν νευρικότητα). Ἀλλὰ ναι, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ... ἓνα μῆνα τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία... (σχεδὸν ἀκούσιως, μὲ κῆποιον ὀρμητικότητα). Μὲ ἐπὶ τέλους μὲ ἐσκότισες...

Ἔδελ. (Ἀμέσως, μὲ θλιβερώτατον μειδίαμα). Σὲ ἐσκότισα. Βλέπεις, ἄρχισα νὰ σὲ σκοτίζω.

Ἔδμ. (Ἀνθιστάμενος). Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐὼν ἐξαιρουμένης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... (μὲ κῆποιον γλυκύτητα). Ἐλκ δὲ, Ἐδελίνα, μὴν κῆνης τρέλλες τώρα, δὲν θέλω, ἔφρισε τὰ κλάματα... (Μὲ περιπαθὴ φυσικότητα). Ἀφοῦ σὲ βεβαίωνω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πάντοτε...

Ἔδελ. (Παρακλητικῶς). Ἀλήθεια, Ἐδμόνδε ; Εἶνε λοιπὸν ἐλθέτω ; μὴ μὲ ἱπκτῆς ;... Ἐὰν ἐγνώριζες ποῖα ἴσχανος μὲ κυριεύει ἔταν συλλογίζομαι ὅτι εἰμπαρεῖς νὰ κουραθῇς μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἐμὲ !

Ἔδμ. (Μὲ ζωηρὸν μειδίαμα). Ἀλλὰ μὴ τὰ λὲς οὕτε καὶ αὐτὰ.

Ἔδελ. (Ἀναστενάζουσα). Δὲν ἤθελα νὰ τὰ σκέπτωμαι, ἀλλὰ...

Ἔδμ. (Μειδιῶν ἐρωτικῶς). Θὰ σοὺ σπογγίσω τὰ δά-

κρυα μὲ ἓνα φιλὶ στὰ μάτια, εἰς τὰ ὠρτὰ σου μάτια... (φιλῶν αὐτήν).

Ἔδελ. (Συγκεκινημένη, εὐτυχῆς, εὐγνώμων). Ἀγαπᾷς μου Ἐδμόνδε, εὐχαριστῶ... πόσο καλὰ κάνεις νὰ μὲ παραγορῇς...

Ἔδμ. (Ὡς ἔνω). Δὲς μου λοιπὸν καὶ σὺ ἓνα φιλὶ.

Ἔδελ. (Ὡς ἔνω καὶ μὲ ὀρμήν). ὦ ναι, πολλὰ, πολλὰ... (ἐναγκαλιζομένη καὶ ἀσπάζομένη αὐτόν). Ὅσα θέλεις, πάντοτε... ὦ Ἐδμόνδε! ὦ Ἐδμόνδε! τί βέλανος γιὰ μὲ νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κρύβω πάντοτε τὸν ἔρωτά μου...

Ἔδμ. (Τετραγμένης). Τὸ θές λοιπὸν νὰ γείνη ; Γνωρίζεις πολὺ καλὰ...

Ἔδελ. (Ἐξακολουθοῦσα—μὲ τοὺς βραχίονας πάντοτε εἰς τὸν τράχηλον ἐκείνου). Νὰ εἶμαι ὑπογεγραμμένη νὰ ἐφευρίσκω πάντοτε ψεύδη ὅπως ὑποκλίπτω μερικὰς ὥρας... (μὲ αὐξάνουσαν ἀδυσπότην) καὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ... (σχεδὸν χαμηλοφώνως, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενίζοντας κατὰ γῆς). Εἰς ἓνα δωμάτιον... (Διακοπὴ. Ἐπικυλισμένη μὲ αἰσθηματικότητα). ὦ δὲν ἦτο καλλίτερον ἐὰν ἐξακολουθοῦσαμε νὰ βλεπώμεθα ἔξω ;

Ἔδμ. (Μειδιῶν). Ναι... στὸ ὄροστο... στὴν ἐσχάτη... στὰ λειβάδια... (γελῶν) διὰ λίγο διόστημα εἶνε καλὸν, ἀλλ' ἔπειτα...

Ἔδελ. (Συγκεκινημένη, μὲ γλυκύτητα ἀνάμικτον μὲ

νά όνειροπολή την χειραφέτησιν τής Δικαιοσύνης και άφ' έτέρου νά επιδιώκη νά υποδουλώσῃ τόν στρατόν στήν Συνκλαγγήν καταργών τήν Γεν. Διοίκησιν;

ΑΠ' ΕΞΩ

άπό τό 'Υπουργείον τών Οικονομικών ήσαν σωριασμένα προχθές μερικά παληοτάριδα, λειψάνα τής επισκευής ή όποία γίνεται μέσα στό 'Υπουργείον.

Και κάποιος πού τά είδε, παρετήρησε φιλοσοφικώτατα :

— Είς τά πολεμοφόδια τά όποια φυλάσσει ό κ. Δηλιγιάννης γιά ώρα ανάγκης ! . . .

ΤΟΝ ΕΒΑΛΕ

μέσα στην καρότσα του, τήν άνοικτιήν, εκάθησε κι αυτός στο πλάϊ του, και τόν περιέφερε ανά τούς 'Αθηναϊκούς δρόμους.

Και νά τόν βλέπατε τό χαμάρι πού είχε ! Χωριάτης, μέ τά χωριάτικα ρούχα του και μέ τό κουκόν στο κεφάλι, και νά κάθεται στο πλάϊ του βουλευτού του ! . . . Και σ' άνοικτιή καρότσα, μάλιστα ! . . .

Ο κ. βουλευτής έχαιρετούσε δεξιό κι' άριστερά και στους παιδ γνωστούς του, πού τόν εκόιταζαν μεκπληξίν και τού ανταπέδιδαν τόν χαιρετισμό μέ χαμογέλιο, μισούλινε τό μάτι του πονηρά, σάν νά τούς έλεγε :

— Τί νά κάνης ; Αυτά τραβούμε 'μείς οι πολιτευόμενοι !

Κι' έ χωριάτης, ό εκπροσωπών τήν στιγμήν εκείνην τόν χαμάλην λαόν, τόν κοροϊδευόμενον και εκμεταλλευόμενον, εκοροιδωνότανε μέσα στην άμαξα και 'στριβε μέ περηφάνεια τό μoustάκι του.

Συνταγματικωτάτη ή είκων !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μία άληθινή άλεπού δέν καλεϊ μονάχα άγουρα τή σπαρτιά και δέν μπορεί νά πλησιάστ, άλλ' άκόμη κι' εκείνα τή όποιή πλησιάζει άλλα φροντίζει νά μή τή πλησιάσουν κι' άλλοι.

Ο συγγραφεύς πρέπει νά σιωπή όταν τό έργον του προτφέρεται νά διμυλήσῃ.

Τό βέλος τού πνεύματος είναι τό επίγρυμμα πού κήμουν εις τόν θάνατον ενίς κισθήματος.

Όταν τοποθετούμεν τήν αλήθειαν εις τήν κεραλήν, δέν έννοούμεν γενικώς ότι τό κεράλι μας, και αυτό επίσης, δέν είναι τοποθετημένον εκει όπου έπρεπε νά είναι.

Η ματαιότης είναι ή εύπρεπής προσωπίς τής άγρωχής.

Τοποθετείται πολύ χαμηλώτερά του έλλου, διότι σύζητείς νά θέσης τήν εξαίρεσιν, άλλ' εκείνος τόν κανόν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Φιλτάτε «Νουμά»

Κάθε τόσο διαβάζω εις τήν έφημερίδα κατι άθωα πειράγματα διά δύο τρεις βουλευτάς μας οι όποιοι έχουν πάντοτε μέ άνθος ώπλισμένην τήν μπουντουιέρα των. Δίχως άλλο εκείνοι πού τά γράφουν, θέλουν νά είπουν μέ αυτό ότι υπάρχουν και βουλευταί τών όποιων ή μπουντουιέρα μόνον έχει κάποιαν αξίαν. Δέν έχουν όμως καθόλου δίκαιον. Τό άνθος δέν αποδεικνύει μόνον φιλαρέσκειαν, άλλα και τρυφερότητα αίσθημάτων. Όσάκις δέ πηγαίνω εις τήν Βουλήν και πηγαίνω τακτικώτατα—και περιεργάζομαι μέ τά φασμαίν μου τούς νεκρούς πατέρας τού Έθνους, πάντοτε σταματώ μετά συμπαιθείας εις τούς φιλανθείς, μέ τήν βεβαιότητα ότι οι κύριοι αυτοί άφου άγαπούν τόσον τά άνθη είναι άδύνατον νά μή άγαπούν και τήν πατρίδα των.

Μέ τούς χαιρετισμούς μου

Η Μυριά

ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΙ

Κύριε Διευθυντά τού «Νουμά».

Κάποιος κύριος, θεατρολόγιος θαρρώ, λαμβάνων άφορμήν άπό τήν προχθεσινήν άραιοτάτην παράστασιν τού Βασιλ. Θεάτρου, επιτίθεται άγρίως κατά τού 'Αθηναϊκού κοινοῦ, χαρακτηρίζων αυτό ως άνάξιον νά έννοή έργα λεπτότατα, ως είναι ή κωμωδία τού Νορβηγού Στρίντμπεργ «Δέν παίζουν μέ τήν φωτιά».

Έδμ. (Περιπληγός, ώσει εκπληγός). 'Αλλά νομίζεις, Έβελίνα; Μονάχα λέγω...

Έβελ. (Ός άνω, άγωνιώσας, περιπτυσσόμενη αυτόν). Δέν θά μέ έγκυτλειψής, αλήθειες, Έδμόνδε, τώρα ;... Τώρα πού έγινε ιδική σου, πού είμαι ιδική σου, πού μ' έκαμες ;... ήθελες...

Έδμ. (Ός άνω, μειδιών και θωπεύων αυτόν). Ησύχασε, καύκα μου, ήσύχασε... τί σκέπτεσαι λοιπόν ;... Βεβαίως, δέν μπορεί νά γίνη... ήτι επεθύμει κανείς... Αΐ ! άν εξήρτατο άπό έμέ... 'Αν ήμπορούσα !...

Έβελ. (Πάντοτε άγωνιώσας, άλλα πιστεύουσα). 'Α ! άν ήμπορούσες ;... ή μ' ένυμνέσας, αλήθεια, άμέσως...

Έδμ. (Όλίγον άδιδάκτος, παλαίων προς εκυτόν). 'Αλλά... άν ήμπορούσα... πιστεύω... (μέ γοητευτικήν φυσικότητα). 'Αλλ' επί τέλους δέν μου λές τί άνάγκη είναι νά νυμφευθώμεν γιά νά είμεθα εύτυχες ;... Νόμωμν τότεν καλή τώρα... Απεναντίας όταν γίνωμεν σύζυγοι, πώς ήξούρεις ;... είναι τόσα μικροπράγματα εις τόν γάμον ώστε παρ' όλην τήν καλήν διάθεσιν... πιστεύω... τί άνάγκη μου... Νά νυμφευθώμεν ;... 'Αλλά σοβαρά τό λές ;... τό έπείσθης ;... Και δέν γελάς ;... 'Ανδρα ;... και γυναίκα... οι δύο μας ;... (γελών).

Αΐ ! πώς σου φαίνεται ; (ζωηρώς) Δέν ή' ήπολύστωμεν πλέον στιγμάς όμοίας μέ αυτές... έρασται. έρασται, έρασται πάντοτε... (μέ αβυσσικήν έπιθυμίαν) Έβελίνα, άκου, έλα έδώ (λαμβάνων αυτόν διά τής χειρός, οδηγών αυτόν εις τό διόκιον και προσπαθών νά τήν καθήσῃ).

*Έχει άδικον ό κ. θεατρολόγιος. Οι ρωμηοί άπαξάπαντες, τμήμα τού όποιου άποτελεί και τό 'Αθηναϊκόν κοινόν, είναι εις θέσιν νά έννοούν έργα λεπτότερα άκόμη και τεχνικώτερα άπό τήν έν λόγφ Νορβηγικήν κωμωδίαν, άπόδειξις δέ τρανωτάτη τούτου ότι έννοούν και χειροκροτούν ένθουσιωδώς τήν «Σαφρώ» τού κ. Κλαποθάκη και τήν «Έσμέ» τού κ. Περσιόδου.

Όλως πρόθυμος
θεατής.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Παρό. 'Ωραιοτάτον. Θά δημοσιευθῇ προσηώς. Ευχαριστούμεν.— Όπως θέλεις, φιλάτε Γ. Περγ. 'Εστω και δύο δύο, ή κ' ένα ένα, άνυλόγωι τού χόρου.— Έγχετε δίκαιον, κυρία Κατ. Τ. Θά τή δημοσιεύσωμεν και τά δύο, και τήν «Οικογένειαν στή γυάλα» και τήν «Οικογένειαν στό Βιζαβί». 'Αφού δέν έχομεν ρέτος κομμάτι, άς περάσουμε μέ τήν 'Αποκρηή των περασμένων έτών ! — Η μεγαλοφυή άρχίζει τά άσκή έργα, άλλ' ή έργασία τά τελειώνει. Είς γνώμη τού Hansliek ατή. Δέν τήν εύρίσκετε άρθήν, κ. Νεοπτόλεμος ; — κ.κ. Ε. Ριτ. Ν. Γιαν... Α. Σιγ. εις Πάτρας. Συνδρομική σας ελήφθησαν εύχαριστούμεν. — Κον Α. Σαπ... εις Νέαν 'Όρκην. 'Επιταγή ελήφθη. Ευχαριστούμεν.

Δεκαπενθήμερον επισημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

Ίδρυται : Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ Εις τήν «Κριτικήν»
» έξάμηνος » 6 Ρ συνεργάζονται οι καλ-
» τμήμνος » 4 Ι λτεροι λόγιοι κ' επι-
I στήμονες, ιδικοί μας και
I ξένοι.

Διά τό έξωτερικόν Διά πῶσαν αίτησιν :
Συνδρ. έτησία ψρ. χρ. 18 Κ Διεύθυνση «Κριτική» 'Αθήναις
» έξάμηνος » 6 Η Διανομή 20

Η «Κριτική» είναι τό εύθηνότερον τών μέχρι τούδε εκδοθέντων περιοδικών

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τού «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον τών Έφημερίδων και εις τά κιάσκια τών πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, Έθνικής Τραπεζής και Βουλής.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ

περιπληγός παράπονον) 'Αλλ' έπειτα . . . 'Αλλ' έπειτα... Όμως, ένθυμείσαι, Έδμόνδε, εκείνο πού μου είχες πη διά νά μέ πείσης όπως . . . Ένθυμείσαι, μου είχες δικαιοσύνη . . .

«Μονάχα τήν ψυχή σου θέλω, άλλα τήν θέλω, τήν γυρεύω βλόκληρη».

«Έτσι μου έλεγες . . . άλλ' άργότερα δέν ήσκέσθης, δέν εύχαριστήσῃς άπ' αυτήν μόνην . . . (Ο Έδμόνδος κάμνει έν κίνημα). Μή φροείσαι, δέν έχω τό θάρρος νά σε κατηγορήσω, ξέρεις, ήρ' ένός διότι διήλθομεν ώρας τόσον εύτυχείς... (παρρησιάζων αυτόν εις τούς όρθολομους) λέγω διήλθομεν, διότι δέν άμυδρόλλω ότι και δι' έσέ αι ώρας εκείναι ήσαν εύτυχείς, αλήθεια ;

Έδμ. (Σφίγγων αυτόν ζωηρώς). Ω ναι, ναι. άγάπη μου... δέν θά τής λητμονήσω ποτέ ότον ζήσω . . . (Σχεδόν άκουστικός). 'Ακόμη και άν άνγκασθώμεν νά υποκύψωμεν εις μοιραίον χωρισμόν, όταν υποχρεωθώμεν νά χωρισθώμεν...

Έβελ. ('Ανασφίγγων). Νά χωρισθώμεν, νά χωρισθώμεν, τί λές ; (μέ άφέλειαν). Και τότε... και νά ένωθώμεν ;

Έδμ. (Μέ ύψος ύπεροβουλίας). Έβελίνα... Θεέ μου, τό μέλλον δέν είναι παρ' ένα έρωτηματικόν σημεϊόν... κανείς ποτέ δέν τό γνωρίζει...

Έβελ. (Ός άνω, σχεδόν τρέμουσα). 'Αλλά σύ... Και πώς... ; Δέν θά μέ έγκαταλείψης . . . τώρα ;

«Ακου... Πιά μου ;... μέ άγαπή ;...»

Έβελ. ('Αντισταμένη άσθενώς μέ όρθολομους δακρυσμένους). Όχι... μή μέ κάνης έτσι... μου χαλάς τό κτένισμά μου...

Έδμ. (Κυριευόμενος περισσώτερον άπό έπιθυμίαν). Τί πειράζει, Έβελίνα ;... (Κατορθώνει νά τήν καθίσῃ επί τών γονάτων του).

Έβελ. ('Απαλλασσόμενη και άνεγειρομένη άποτόμως). Πώς ; τί μέ τίς ;... δέν μέ άγαπās πλέον !

Έδμ. (Μέ κήποιαν όρμήν). 'Επί τέλους !

Έβελ. (Όμοίως νευρική). Λίγε όσο θέλεις επί τέλους... άλλ' έτσι είναι... 'Ηθελα όμως νά μάθω γιά ποίαν αίτίαν δέν μπορείς νά μέ κάμης δική σου...

Έδμ. (Μειδών περιπληγός και ήδονικός). Νά σε κάμω δική μου ; 'Αλλά ναι, άλλ' όλας τās στιγμάς... Τί ! άλλ' αυτό θέλω και έγώ... Έβελίνα, σου λέω, έλα . . . (Ζητών νά τήν έλκύσῃ μέ κινήματα, μέ τό βλέμμα μέ τήν γωνήν). Έλα έδώ...

Έβελ. (Όρθή, βήματά τινι μακράν αυτού. Με ζωηράν στάσιν, νευρική, νεύουσα όχι).

Έδμ. (Εγχεόμενος, διευθυνόμενος προς αυτήν και ζητών νά τήν πείσῃ. Ός άνω). Και γιατί...

Έβελ. (Ός άνω).

Έδμ. (Στενοχωρούμενος, μέ κήποιαν βικιότητα). Ω τώρα... 'Ιδέσθαι... χάνομεν άδικώς τόν καιρόν...

Έβελ. (Αΐφνης, σπρεφομένη και παρρησιάζων αυτόν βλοσυρώς). Τί θές νά πής ; (άκολουθεί)